

J. GIONTINIJEVA

Ne vōdi nas v

Izkušnjavo!

KNJIŽNICA ZA OTROKE

VIII.

9539319/8

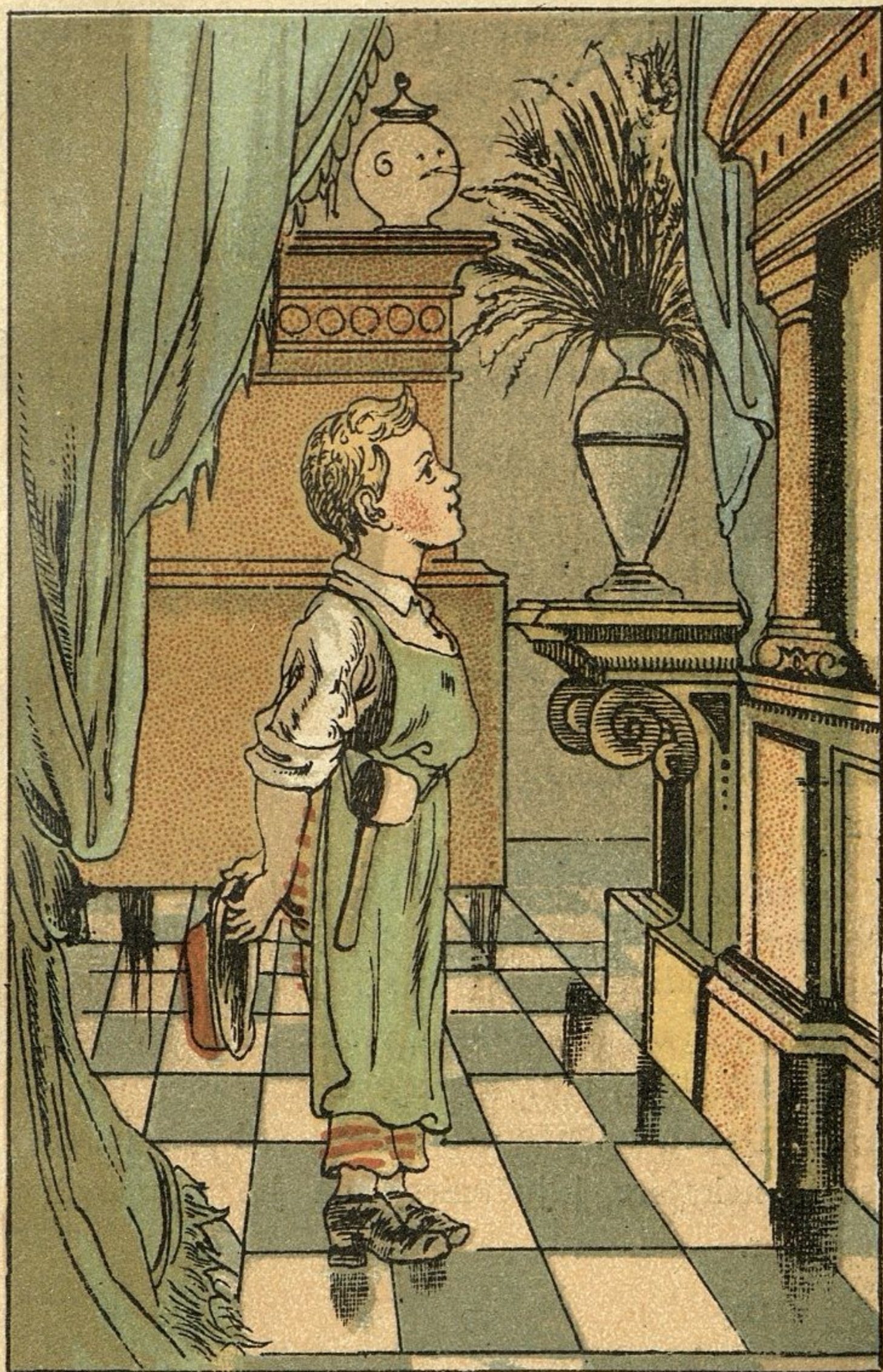
030029432

Ne vîdi nas v izkušnjavo!

Andrejec je bil uboga sirota. Slabo se mu je godilo pri osornem strogem mojstru, kjer se je učil ključarstva. Vender je bil dosihdob priden, dober deček. Seveda ga tudi še ni obšla izkušnjava, da bi bil malopriden. Zgodí se, da ga pošlje mojster v veliko lepo hišo k jako bogatemu možu. Zvršil naj bi ondu razne malenkosti. Delati je znal namreč že precěj dobro, zakaj bil je marljiv in spreten deček.

Vedejo ga v lepo sobo in ga ondu pusté samega. Tolike lepote še ni videl žive dni!

Vse se leskače od žameta, svile in zlatá! Na steni visé prekrasne podobe in zrcala, toli velikanska, da malone zakričí, ko se vidi v njih od vseh stranij, kakor je velik in dolg. Tla se mu zdé takó gladka, kakor bi stal na ledu. Kar stopati se ne upa od strahú, da bi mu ne izpodrsnilo.

Čudo vseh čudes pa, katera vidi v lepi sobi, to je majhna, neizrecno lepa ura, ležeča na mizici. Zlata je in okrašena z demanti, da se leskače in bliska kakor solnce, kadar prav jasno sije na nebu, ali pa zvečer svetle zvezdice, ki nas gledajo toli prijazno.

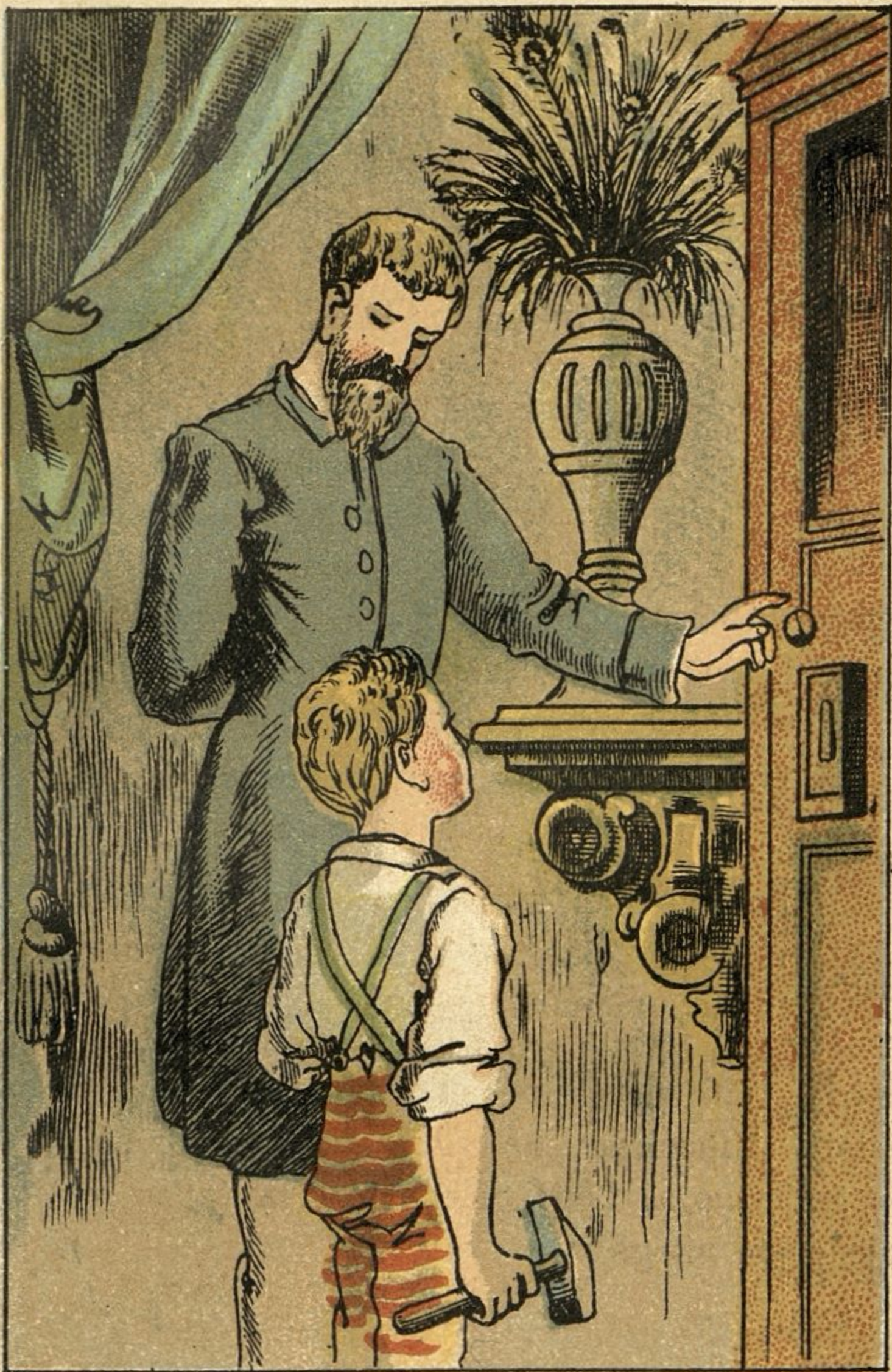
Takó se zdí vsaj Andrejcu. Po uri je vrhu tega hrepenèl že toli dolgo!

„Oh, da bi bila moja!“ misli si in jo ogleduje poželjivo.

Napósled se je celó dotakne. Vzame jo v roko, ker se nič ne gane po sobi in je vse tiho kakor v cerkvi. Zdajci nekaj zašumí. Ko začuje mali šum, hitro položí uro na mizico. Zardí se po vsem obrazu, kakor da je kaj ukradel.

Tega seveda ni, a hude misli so mu bile vendarle rojile po glavi. Bog pa gleda v sleharno srce, če tudi ni môči gledati ljudém.

Zdaj se odpró stranska vrata. Īmeniten gospod stopi k njemu, resnega a dobrotnega obraza. Dečku odkaže delo; treba je bilo namreč sneti nekatere ključanice, da jih prenaredí mojster.

„Pridi jutri zopet!“ pravi nato gospod. Izvestno mu je vseč prijazni brhki Andrejec. „Dela je dovolj, in plačila tudi dobodeš.“

Točno pride Andrejec drugo jutro. Znova ga vedejo v óno čudalepo sobo. Najprej se ozira po uri. Nikakor je namreč ni mogel pozabiti.

Res, ondu leží na istem prostoru. Poleg njé pa vidi vsakovrstne dragocenosti: lepe prstane, dragocene igle z biseri in žlahtnimi kameni, zlato tobačnico in marsikaj družega. Vsa ta krasota, ki mu kar mami očí, leží v odprti skrinjici. Toliko je teh lepih svetlih stvarij, da bi gotovo nihče ne vedel, ako vzame kaj.

„A ne! Kradel bi!“ reče Andrejec, ravno iztezajoč roko po uri. „In če bi me zajéli?“

Hitro umakne roko.

„A jeden prstan bi vender mogel vzeti!“ misli si zopet.

„Gospod je sila bogat in imá tolikanj lepih stvarij. Niti vedel ne bode, ako vzamem óni prstan. Nihče me ne vidi. Imel bi mnogo, mnogo denarja. Lepo obleko bi si kupil in se najedel do sitega.“

Hitro seže po prstanu. Hipoma pa se zdrzne.

„Nihče me ne vidi?“ misli si. „Nihče? — Ali pa me ne vidi ljubi Bog, ki vse vidi in vé? Ali bi ga mogel kdaj moliti, če vzamem, kar ni moje? Bodi še toli majhno in malo? Ali bi mogel mirno spati? — Ne, rajši ubožen pa pošten, nego bogat in brezbožen!“ —

Hitro položi Andrejec prstan v skrinjico ter moli prav presrčno in glasno ljubega Boga v nebesih:

„Ne vôdi nas v izkušnjavo!“

Iz stranske sobe stopi gospod. „Nu, ljubec moj,“ vpraša ga resno in vender prijazno, „zakaj pa nisi vzel ure ali prstana?“

Andrejec se zardí, potem pa obledí od strahú. Kolena se mu zašibé. Torej ga je vender gledal še nekdo in ne samó Bog, čegar okó vidi vse! —

„Gledal sem te že včeraj,“ nadaljuje gospod dobrotno. „Danes pa sem te hotel izkusiti, ali bi se ubranil izkušnjavi. Povej mi sedaj vse natanko in pošteno.“

Solzán pripoveduje Andrejec.

„Bogá zahvali,“ reče bogatin resno, „da te je ohranil poštenega! Sicer bi bil sedaj tat,

akotudi bi te ne bil videl in kaznoval nihče!
— Da te pa ne bodo obhajale izkušnjave,
vzgajati te hočem sam. Priden, pošten mož
bodi! Upam, da odslej ne bodeš mislil na take
zločine.“

Andrejec zaihtí na glas od samega veselja.
Govoriti mu ni môči. Dobrotnik njegov pa je
bil mož beseda. Vzgajal ga je takó dobro, da
je dorašel pobožen in spreten mož. Vse žive
dni je blagoslavljal bogatina. Lehko je po-
magal drugim ljudém, kakor je njemu pomagal
dobrotnik, ko je molil takó presrčno:

„Ne vôdi nas v izkušnjavo!“

Pri **J. Giontini-ji v Ljubljani** se tudi dobivajo:

Car i tesar. Zgodovinska pripov.	20 kr.
Cerkvica na skali. Pravljica	12 kr.
Čas je zlato. Povest	36 kr.
Darinka, mala Črnogorka. Povest.	24 kr.
Doma in na tujem. Povest	20 kr.
Hubad, Pripovedke za mladino. I., II., III. à	24 kr.
Izanami mala Japonka	24 kr.
Izdajalca domovine. Povest	24 kr.
Knez Črni Jurij. Zgodov. povest.	20 kr.
Narodne pripovedke. I., II. à	24 kr.
Pravljice in pripovedke za mladino	36 kr.
Mali vseznalec ali zbirka lahke iz	

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJI (17U) (17UNICA)

00000463089

